

Viikate, Vesi Jota Pelk

Ymprill ytnt ja ymprill yt
ymprill pylvit marmorin makeaa
Kauneuskin kerntyy vain kauneuden myt
on vesi veden makuista vaan veri erilailla sakeaa

Siel vaurauden kuusikuusikuusimets huojuu
ja nousee rinnalle idyllin yltykylisyys
Ja sairaudet pelon lailla toisahalla huokuu
ei epvarmuuden tilalla tuoksu iisyys

Ei vaivaa puute, huoli
Omat pitvt huolen omistaan
Eik en vastapuoli
tss ajassa juhli voittoaan

On syyt olettaa, on syyt yhteen vet
kun terve puna elmn kasvoilta katoaa
Niin pyhpivn aamu viimein autereena her
ja kirkonkellot korkeuksista jakaa jokaiselle kutsuaan

silloin tiesinsilloin tiesinsilloin tiesin, mik meidt erottaa

Se on vesi jota pelkt
Se on vesi, joka vihkimaljassa kest